

EMIGREREN NAAR FRANKRIJK... *hoezo romantisch?*

Ze wilde samen met haar gezin een ander leven gaan leiden. Maar als ze van tevoren had geweten hoe zwaar hun eerste tijd in Frankrijk zou zijn, was ze niet geëmigreerd. Na twee jaar maakt Eva van Dorst-Smit (37) de balans op.

Tekst Eva van Dorst-Smit Fotografie Maarten van Dorst

“**A**ltijd gedacht dat emigreren naar Frankrijk leuk, geweldig en romantisch is? Zeg maar *au revoir* tegen die Franse droom, want in realiteit vergt het opbouwen van een nieuw leven in Frankrijk het uiterste van het hele gezin. Niet voor niets rent de helft van alle emigranten binnen twee jaar terug naar Nederland. Relaties die op de klippen lopen, heimwee die op de loer ligt, geldproblemen... Ik kan me er inmiddels alles bij voorstellen, want ook ik kon soms de neiging om onmiddellijk mijn koffers te pakken moeilijk onderdrukken. Zelfs al voor ons vertrek werd ik overspoeld door twijfels en slikte ik kortstondig kalmeringspillen vanwege de spanning. Alles wat ik had ging ik herwaarderen: huis, dierbaren, werk. We woonden prettig, in een leuk herenhuis onder de rook van Amsterdam. Twee prima banen: manlief Maarten was marketingmanager, ik eindredacteur. Maar gedreven door onze passie voor Franse brocante en de wens

om samen een reclamebureau te beginnen, hadden we ons huis te koop gezet met Frankrijk als nieuwe woonbestemming. Een jaar later was het zover: het huis was verkocht. Toen ik alles wat we in Nederland hadden opgebouwd dreigde te verliezen, schoot ik in de paniek. Maar terwijl ik de verhuisdozen inpakte, wist ik: er was geen weg meer terug. De verkoop van ons huis was onomkeerbaar. Van het bruisende Amsterdam gingen we naar een introvert gehuchtje op het Franse platteland. Van veilig in loondienst naar zelfstandig ondernemen. Van een rijk sociaal leven naar helemaal niemand in de buurt kennen...

Kopje onder

We betrokken een pittoresk landhuis in de Loir et Cher, op het domein van een tante en oom. Dat wij van hen hier kunnen proeven van het Franse leven, was een unieke kans die we vanaf dag één met twee handen aangrepen. Fanatiek gingen we aan de slag om ons nieuwe nest te bouwen. De

kamers en meubelwerkplaats waren snel ingericht, en samen met de kinderen genoten we van een heerlijke, warme nazomer. Maar al snel brak een ontzuisterende fase aan: onze 5-jarige dochter ging naar school en er moesten twee bedrijven van de grond getild worden. Helaas kwam onze 2-jarige zoon op een wachtlijst voor school terecht; met hem de hele dag om me heen, kwam er niets uit mijn handen en kon ik moeilijk mijn draai vinden. Intussen voelde ik als startende zelfstandige steeds sterker de druk om geld te verdienen. De kosten gingen razendsnel voor de baten uit. Doodeng! Soms verlangde ik pijnlijk naar mijn veilige baan die ik had opgegeven. Ondernemen is risico's nemen, dat weet ik, maar het leek voor mij toch niet echt weggelegd. Intussen kwam de samenwerking met mijn man hierdoor onder hoogspanning te staan. Hij vroeg of ik hem de ruimte wilde geven om eigenhandig onze bedrijven uit de grond te stampen. Met enige tegenzin deed ik water bij de wijn. Ineens werd

ik van werkende vrouw en compagnon gebombardeerd tot gefrustreerde fulltime nanny van onze zoon. Ook het bijstaan van onze dochter was in die eerste tijd hard nodig. Wekenlang zat de arme schat apathisch op het schoolbankje naast de juf toe te kijken hoe andere kinderen aan het spelen waren. Mijn moederhart brak ontiegelijk vaak. Tussen de middag haalde ik haar op en troostte ik haar. Ik voelde me zó schuldig over wat we haar hadden aangedaan. Gelukkig was ze er twee maanden later 'doorheen'. Ze gooide haar charmes in de strijd en sloot vriendschappen. Nu verbetert ze mij glunderend wanneer ik Frans spreek.

Sociale leven

Sowieso heeft onze emigratie de kinderen gesterkt in hun persoonlijke groei. Ze weten nu dat ze na een flinke sprong in het diepe altijd op hun pootjes terechtkomen. Achteraf ben ik heel blij dat ik zoveel tijd heb geïnvesteerd in de kinderen. Daar plukken we nu, in het tweede jaar, ongelooflijk veel vruchten van. Toen kon ik dat allemaal niet overzien, ik was zelf te veel kopje onder gegaan. Gefrustreerd op zoek naar een eigen draai en geplaagd door mijn schuldgevoel als moeder kwam alles in de (werk)relatie met mijn man op scherp te staan. Twee kapiteins op één schip, van wie ik degene was zonder duidelijke koers. Gelukkig is de werkverdeling, nu onze zoon ook naar school gaat, pret-

tig hersteld. Nu koester ik mijn tijd met de kinderen weer. Ik ervaar het zelfs als luxe om om kwart over vier op het schoolplein te kunnen staan. Maarten maakt de meeste werkuren met het bedenken van reclamecampagnes en het inkopen van brocante, ik vul aan, schrijf teksten, restaureer en denk mee. Een fijne tandem. Maar dat sommige relaties stuklopen op vierentwintig uur samenwerken, kan ik me ook goed voorstellen.

En toch, soms verlang ik naar mijn oude sociale leven in Amsterdam. Spontaan sprong ik op de scooter naar een vriendin, kroeg of film. Niets weken van tevoren vastgelegd, maar heerlijk vrijblijvend >

'Ineens werd ik gebombardeerd tot fulltime nanny van onze zoon'

eropuit. Aan een bar hangen, op een bank ploffen. Afhaken wanneer je zin hebt, zonder gedoe. Op afstand wonen resulteert gewoonweg in agenda's trekken, plannen en logeerpartijen.

Contact met de natuur

In de Franse cultuur is het meer: ieder op zichzelf. In de *campagne* heeft bijna iedereen een ruim perceel, een eigen poort met oprit en 's avonds gaan de luiken dicht. De mensen zijn in eerste instantie wat minder spontaan dan in Nederland. Ik mis daarvoor soms een soort gezelligheid, maar na het doorworstelen van het eerste jaar besef ik gelukkig wat Frankrijk ons wél biedt. Als je die pluspunten niet steeds voor ogen houdt, raak je je drijfveren kwijt. Dan ligt desillusie op de loer. Steeds vaker realiseer ik me nu dat Frankrijk ons zelfstandigheid, ruimte en vrijheid biedt. In Nederland hadden we ons, gebukt onder een stevige hypotheek, nooit samen kunnen richten op het zelfstandig ondernemen. Dit was een emotionele achtbaan waarin ik regelmatig bijna uit de bocht vloog. Maar de rit lijkt nu te kalmeren. Als ik nu opsta en naar buiten stap, geniet ik van de frisse buiten-

lucht, van samen ontbijten. Zonder stoplichten en parkeerproblemen rijd ik in mijn Eend over de hobbelige landweggetjes tussen de glooiende velden naar school. Iedere dag ben ik de baas over mijn eigen agenda. Dat vergt discipline en ondernemersgeest, maar 't geeft ook een kick als we een opdracht binnenhalen of succes boeken. En daar was het ons om te doen: intenser leven en meer gaan voor onze passies. Het ritme van ons gezin is natuurlijker geworden. We zijn een team, dat meer dan ooit op elkaar is ingespeeld. Geen naschoolse opvang meer, maar veel samen zijn en kwalitatieve tijd. We staan meer in contact met de natuur. Onszelf opnieuw programmeren, herontdekken, was een hele kluit die ook zomaar te zwaar had kunnen zijn. Maar nu het ons lukt, is het zoveel leuker dan mijn leven in loondienst. Als we samen in onze vrachtwagen door Franse dorpjes rijden, op zoek naar authentieke, doorleefde meubelen, ben ik intens gelukkig dat we hebben doorgezet." □

Eva beschreef haar ervaringen in het boek 'Croissantje pindakaas'. De website van hun bedrijf in brocante is www.decorage.nl.

EMIGREREN

- Gemiddeld emigreren ruim 3000 Nederlanders per jaar naar Frankrijk.
- Van alle emigranten is 50% na twee jaar teruggekeerd en na zeven jaar nog een keer de helft. Slechts een kwart van de emigranten zijn 'blijvertjes.'
- Frankrijk biedt meer dan andere landen een goede kans op geslaagd ondernemen. Nederlanders blinken namelijk ten opzichte van de Fransen uit in marketing en commercie.
- Argumenten om terug naar huis te keren: *Heimwee*: tieners hebben er vaak last van en vrouwen wanneer er kleinkinderen in Nederland worden geboren. *Relatieproblemen*: plots elke dag op elkaars lip zitten is een uitdaging. *Geldgebrek*: als al het geld in het huis is gestopt, is er geen buffer meer om tegenvallers op te vangen. *Gebrek aan voorbereiding*: bijvoorbeeld het kopen van een pand zonder goed te hebben onderzocht wat de regels zijn.
- Zie ook www.ondernemen-frankrijk.nl.

